

Mindeord skrevet af Lukas A. Lausen, Student 2010 Jon E. Karstoft, Student 2011.

Til minde om Christian Skov. Lærer og mentor.

Christian Skov er død. Vi er mange tidligere elever, for hvem mødet med Duborg-Skolen i Flensborg i stor grad betød mødet med Skov. Et møde, der deler vandene men som alle vil huske.

Nu er Christian gået bort, og ved siden af sorgen står en følelse af dyb taknemmelighed tilbage.

Begge er vi først kommet til Duborg-Skolen hen imod slutningen af vores skolegang, og begge har vi erfaret Christian som meget andet end en lærer. Ingen af os har oplevet Christian som lærer i undervisningen faktisk, og alligevel er det ham, som vi har oplevet allermost. Vi mødte begge Christian igennem et frivilligt projekt, som han kørte på skolen.

Selv om han til tider kunne virke som uretfærdig, upædagogisk faktisk og smed én ud på dybt vand uden nogen grund til at tro, at man kunne svømme, så følte man sig tryk og draget til at gøre sit yderste. Den høje mand med stokken stod dér og kommanderede med elever og lærere og virkede som et anakronistisk levn fra en anden tid. Tænker vi mere over det, så var han nok også det.

Det vil være de utallige stunder, vi har haft med Skov, som han ikke havde nogen grund til at give os, der vil stå tilbage for os. Jo; tit kunne vi lade som om, at det handlede om skolen og diverse projekter. Dog var det for det meste bare nærværet og samtalen, vi søgte. Han var en klog samtalepartner og et godt menneske.

» Lærer « , det er et ord, som vi for snævert kæder sammen med skole og den frontale undervisning.

Christian var det bedste bevis på, særegen som han var, at man ikke skal lade undervisningen stå i vejen for sin uddannelse.

Christian Skov var på mange måder en meget privat mand, og samtidig var han utrolig socialt anlagt. Om han nu ville stå ved det, eller ej. Det er kun de færreste lærere, der holder kontakten til deres elever, længe efter at de har forladt » reden « , og som altid bistår med de råd, man måtte bruge. Men det gør venner, og det gjorde Christian.

Christian Skov har været med til at forme os, give os mulighederne og til sidst også det kærlige spark til at blive, hvem vi ville. Han var en lærer, ligesom han var vores mentor og vores ven.

Æret være hans minde.

Kilde: Flensborg Avis, 02.12.2014

Mindeord skrevet af lektor Jens Overgaard, Duborg-Skolen

En gudsbenådet lærer og god ven er død. Fra 1982-2012 var Christian ansat som gymnasielærer på Duborg-Skolen i historie og engelsk.

Eleverne elskede og respekterede ham, fordi han som den begavede lærer, han var, respekterede eleverne som mennesker, der i deres forskellighed var på vej til at blive hele individer.

Christian var et omvandrende historieleksikon, og han øste gerne ud af sin omfattende viden -også om Sydslesvig, som lå hans historiske hjerte meget nært.

I en række år var han redaktør af Slesvigland, et tidsskrift, der på begge sider af grænsen formidlede viden om det gamle, danske land.

Christian fik også sat Sydslesvig ind i en større kontekst i udvekslingsprojekter med andre mindretal i Europa.

Her aftvang hans store engagement i elevernes læring stor respekt, såvel på Duborg-Skolen som hos udenlandske samarbejdspartnere.

Christian var ligeledes medstifter af elevambassadørprojektet i samarbejde med Grænseforeningen og Dansk Skoleforening for Sydslesvig. I dette projekt viste hans umiddelbare formidlingsevner sig også, når han sammen med elevambassadørerne til besøgende fra Danmark fortalte den medrivende historie om Sydslesvig som en nutidig og særdeles levende størrelse.

Christian havde den evne, som få er forundt, at han kunne tryllebinde en forsamling med den gode og vedkommende fortælling.

Hvis en elev havde brug for nærhed og omsorg, åbnede Christian sin private dør og tog sig tid til at lytte og give af sit overskud. Det har mange nydt godt af og glemmer det aldrig.

Som kollega og ven har jeg mistet en god sparringspartner. Jeg kommer til at savne vores sære indfald og venskabelige skænderier.

Christian er død, men erindringen om ham lever i bedste velgående -ikke mindst hos hans tre piger, Charlotte, Caroline og Juni.

Æret være Christians minde.

Kilde: Flensborg Avis 03.12.2014

Mindeord skrevet af Katrine Hoop, Flensborg

Man møder mange mennesker på sin vej, men kun få præger én for livet. Christian Skov var sådan et menneske, der er satte spor på os, der havde det privilegium at være hans elever på Duborg-Skolen i 80erne. Med stor viden, suveræn faglighed og scenisk talent gjorde han undervisningen i engelsk og historie til en oplevelse.

Han inspirerede os ikke kun til at tilegne os viden, men til at være opmærksomme, tænke og tro på os selv. Og var vi alligevel usikre engang, fik hans underfundige humor og skøre påfund hurtigt vendt stemningen. Vi var aldrig i tvivl om det varmhjertede menneske bag den sarkastiske facade. Vi vidste, at han interesserede sig for og holdt af os, præcis som vi var. Men selv om han formåede at komme tæt ind på os, var der altid noget distanceret og næsten lidt ophøjet over ham. Han var ikke bare en lærer, men vores mentor. Han var der altid, også da jeg mange år senere vendte hjem til Sydslesvig igen. Optisk nærmest uforandret og med samme smittende energi stod han til rådighed med sparring og opmuntrende ord. Det er svært at forstå, at jeg aldrig vil se hans karakteristiske silhuet mere, når jeg går gennem byen. Jeg vil savne hans skæve smil og det ironiske glimt i øjet. Men jeg vil huske hans kloge ord og positive menneskesyn. Jeg har lært utroligt meget af Christian og vil tænke tilbage på ham med stor taknemlighed.

Æret være hans minde.

Kilde: Flensborg Avis 04.12.2014

--

Mindeord skrevet af Hansjürgen Boel Stiller, Flensborg.

Da Christian Skov i 1987 blev ny lærer for min klasse, stod det meget hurtigt klart, at der var tale om en speciel lærer. Ja, Skov, som han blev kaldt, var endda meget anderledes. Vi elever blev kaldt mærkelige navne, og når Skov sagde Peter Sellers, ja så var det min tur til at læse højt i engelsktimerne.

Skov provokerede og fangede opmærksomheden, kort sagt: Der blev grinet meget, og man lærte også at grine af sig selv -for i Skovs timer blev man ikke udstillet, og hvis føltes det nærmest som det største skulderklap, man kunne få.

Men formen var en ting. Indholdet noget andet. Vi blev udfordret i undervisningen -der blev sat spørgsmålstejn ved vores faste holdninger.

Men man blev ikke påduttet holdninger -dem skulle vi selv finde frem til.

Så når diskussionerne i timerne atter åbnede for endnu et nyt lag i et digt eller novelle, så kunne man sidde med en fornemmelse af at have opdaget noget nyt, eller frit melde pas, når man syntes, noget var for langt ude.

Hvad end -undervisningen hos Skov var vanedannende. Og den største ros jeg kan give er vel, at jeg selv flere år efter afsluttet skolegang stadig kunne savne og tænke tilbage på undervisningen med Skov.

Da jeg for 11 år siden begyndte på Flensborg Avis med ungdomsprojektet Sandpapir, var det nærmest som en selvfølge Christian Skov, jeg kontaktede.

For hvis der var en ting -udover at undervise -Christian evnede på en helt unik måde, så var det at lytte. Christian skabte fortrolighed og tillid, og han var altid nærværende, når man havde brug for et råd eller hjælp. Og selv om Christian altid har været en meget privat person, så har jeg haft glæden og privilegiet af at lære ham bedre at kende.

Christian var den afgørende brik i Sandpapir-arbejdet på Duborg-Skolen, og denne gang har jeg så at sige stået på den anden side af katederet og udefra kunnet se, når Christian talte med eleverne til Sandpapir-møderne.

Og jeg kunne se, hvordan han atter og atter formåede at fange elevernes opmærksomhed og fik dem til at åbne sig -akkurat som jeg selv havde oplevet det mange år tidligere.

Tak for meget! Æret være Christian Skovs minde.

Kilde: Flensborg Avis 04.12.2014

Mindeord skrevet af Mikka Lene Pers Højholt/ Roskilde.

I sit mindeord om Christian Skov, trykt i Flensborg Avis den. 3. december, erklærer Jens Overgaard, at Christian i sin tid som lærer på Duborg Skolen mødte elever, der trængte til det, med sjældent nærvær og omsorg. Jeg var sådan en elev for 11 år siden. Og det genkendte Christian.

Den støtte, som Christian gav mig i de to tungeste år af mit liv, vil for altid sidde i mig.

Da jeg havde desperat brug for det, tilbød Christian mig sit øre. Han lyttede til ord, som jeg ikke vidste, hvem ellers jeg kunne dele med. Med sin stok prikkede han til de elementer af min ulykkelige situation, som jeg ikke selv kunne nå.

Og i hans øjne mødte jeg et menneske, der forstod, at livet nogle gange er ubærligt. På sin helt egen, meget stilfærdige og kærlige måde gav Christian mig en fornemmelse af at blive passet på.

Christians død berører mig dybt. Det er ikke kun min forhenværende historielærer, der er gået bort. Jeg siger i disse dage farvel til et menneske, der har været en central skikkelse i mit liv.

Men jeg siger ikke helt farvel.

For Christian har efterladt andet end dyb taknemmelighed inde i mig. Den måde, jeg blev mødt på under min tid på Duborg-Skolen - som et helt og af et helt menneske - vil for altid minde mig om, hvor fundamentalt vigtigt det er at leve sit liv ordentligt. Ikke forstået på den måde, at man skal leve i overensstemmelse med givne forskrifter (måske nogle gange tværtimod) eller huske at rejse verden rundt eller kaste sig ud i kurveflet. Hvor end vi er, er det ikke ligegyldigt, hvordan vi er sammen med menneskene omkring os. Vores veje krydser ikke bare andres, vores liv flettes.

Når vi mødes, er vi forbundet, og et kort øjeblik holder vi hinandens eksistens i vores hænder. Lad os gøre det ordentligt.

Som Christian gjorde det, da han så en 17 år gammel pige, der følte sig fortabt, og han gav hende sin hånd.

Kilde: Flensborg Avis 09.12.2014

—